

Добро дѣло

(Коледна сценка)

ЛИЦА:

Тинка, осемгодишна.

Димовъ, баща ѝ.

Добри, седемгодишенъ.

Петковъ

Ана

Кириловъ, лѣкаръ.

} Добреви родители

Малка, бедна стая, съ опушени стени. Въ дъното се вижда единственъ прозорецъ, половината закритъ съ мукава. Отдѣсно дъсченъ креватъ. Въ срѣдата гола маса, а до нея два обикновени стола. По всичко личи страшната мизерия, която цари въ този домъ. На кревата лежи боленъ Димовъ, а до него стои права Тинка.

Тинка. (Слага ржка на челото на баща си). Татко, по-добре ли ти е сега?

Димовъ. (Говори бавно) Не, миличка, тази нощъ като че ли още по-лошо ми стана. И колко студено е тука! Какъ е времето навънъ?

Тинка. Вали снѣгъ и страшни виелици има.

Димовъ. Какво ще правимъ, Тинке, съ тебе? Какво ще правимъ тази зима, като нѣмаме нищо. Останаха ли пари?

Тинка. Нищо нѣма вече, татко, вчера всичко похарчихъ.

Димовъ. Нищо нѣмаме, а ето празници идатъ. Ехъ, Тинке, да бѣхъ здравъ, нѣмаше да бжде така. Защо ли Богъ тѣй ни наказва?

Тинка. Пакъ ще бждемъ добре, татко, дано се поправишъ само.

Димовъ. (Сѣкашъ не я чува) Коледа идва, а азъ съмъ боленъ и отъ никжде не можемъ да вземемъ пари. Миналата Коледа колко радостни и доволни бѣхме! Тогава бѣше жива и майка ти. (Тинка тихо заплаква). Не плачи, Тинке, все ще можемъ да преживѣемъ докато оздравѣя, все ще се намѣрятъ добри хора да ни подпомогнатъ.

Тинка. Не плача за това, татко, а за мама.

Димовъ. Ехъ, тѣй е искалъ Богъ.

Тинка. Следъ два дена, татко, е Коледа. Ще ида да донеса вода да измия дѣскитѣ.

Димовъ. Иди, миличка!

(Тинка взима кофата и излиза, като гледа къмъ баща си).

Димовъ. (самъ) Боже, Боже, защо ме наказвашъ така, защо покрай мене да страда това невинно дете? Тинке, чедо, какво ли има още да преживѣешъ. Ами ако умра, какво ще стане съ нея. Боже, дай ми здраве! Здраве ми дай, Боже, да се грижа за своето дете!